

Perlo kenyaga

Timothée de Fombelle

Perlo
knyga

Versta iš
Timothée de Fombelle
LE LIVRE DE PERLE
Gallimard Jeunesse, Paris, 2014

Cet ouvrage, publié dans le cadre du programme d'aide à la publication „Oscar Milosz“, bénéficie du soutien de l'Institut français de Lituanie.

Knygos leidimą remia Prancūzų institutas Lietuvoje (O. Milašiaus programa knygų leidybai remti).

**INSTITUT
FRANÇAIS**
LITUANIE

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© *Gallimard Jeunesse*, 2014

© Viršelio iliustracija, Paulius Uziela, 2024

Pirmą kartą 2014 m. pavadinimu *Le Livre de Perle* išleido *Gallimard Jeunesse*, Paryžius, Prancūzija.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Gallimard Jeunesse*, Paryžius, Prancūzija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Diana Bučiūtė, 2024

© Leidykla „Niekas rimto“, 2024

ISBN 978-609-441-856-3

Timothée de Fombelle

Perlo knnyga

Iš prancūzų kalbos vertė Diana Bučiūtė

Vilnius
2024

PIRMA DALIS

Andros keleivis

Kas galėjo atspėti, kad ji dar neseniai buvo fėja?

Ji ištrūko pro bokšto langą, suplėšiusi savo drabužius ir nusivijusi iš jų virvę. Kur matyta, kad fejos šitaip leistųsi pilies sienomis? Dabar ji vilkėjo tik ilgus baltus marškinius, kuriuos nučiupo nuo mėnesienoje ištemptos skalbinių virvės. Bėgo per smėlį naktyje. Vakarykščiai ji atsisakė visų savo galių. Dabar buvo panaši į visas kitas savo amžiaus mergaites. Tik mažumėlę labiau išsiblaškiusi, mažumėlę labiau pašėlusi, mažumėlę gražesnė.

Paplūdimys buvo platus ir baltas. Viršum jos – miškų tamsybė, apačioje – bangų kalnai, spindinčios putos, o visur tvyrojo jūros šniokštesys, už dieną šviesesnės nakties šiluma.

Ji bėgo šlapiu smėliu. Kojos negrimzdo, bet su kiekvienu šuoliuku aplink ją išsiplėsdavo vandens su mažučiais krabais ratas. Ji beveik nebeturėjo jėgų. Nežinojo, kelinta valanda, žinojo tik tiek, kad vidurnaktį viskas bus baigta.

Jis bus miręs.

Dar vakar, kad atskubėtų greičiau, be jokių pastangų būtų čiuožusi puta arba skridusi virš miškų.

Vakar ji buvo fėja.

Bet kaip tik todėl nebūtų galėjusi pasidalinti likimu su savo mylimuoju – gyventi arba mirti kartu su juo. Taigi atsitikė bet kokių stebuklingų galių. O juk fejos taip retai jų atsižada netgi seniausiose pasakose.

Tolumoje prigeso plaukiojantis švyturys. Jis žėravo juodų akmenų molo, jungiančio jį su sausuma, gale. Šiame variu apkaltame laive buvo deginami medžiai, kad privilioti kitų karalysčių laivai sudužtų į uolas. Čia jis ir buvo atvestas mirti.

Atstumas nuo smėlio platybių iki raudonos plaukiojančio švyturio akies atrodė begalinis.

Dabar ji, gaudydama kvapą, bėgo palei vandenį siauru taku: iš vienos pusės paplūdimio šlaitas, iš kitos – nuo jūros pučiantis šiltas vėjas. Jau spėjo patirti, ką reiškia fizinis skausmas, sužeistos pėdos, dusulys, kūno bejėgystė, žmogaus būtis, kurios taip trūkšo. Jai skaudėjo, bet ji dėl nieko neapgailestavo.

Norėjo būti tokia kaip jis, norėjo būti su juo.

Ar jau vidurnaktis? Kaip sužinoti? Ji vis pakeldavo akis, mėgindama nustatyti laiką iš dangaus, nes matė, kad prarado legendinį fejų punktualumą.

Kai atsidūrė prie pirmų uolų, mėnulis pasinėrė į jūrą, palikdamas tik žiburiuojančius pėdsakus ant jos vogtų marškinių. Tenai, molo gale, laužo šviesa rodėsi ryškesnė. Laivas jau buvo nelabai toli, o akmenys po jos kojomis tapo apvalūs ir šilti. Ji liuksėjo nuo uolos ant uolos – maža balta burė, šokčiojanti ant juodų akmenukų nuobiryno, traukiama žėrinčio švyturio. Daugybei burlaivių, anksčiau plaukusių atviroje jūroje, tas žiburys buvo viltis. Ji taip pat tikėjosi, kad jos tenai laukia lobis, užuoglauda, gyvenimas. Bet, kaip ir visi kiti laivai, sudužo į uolas.

Nė neaiktelėjusi krito ant bejėgio kūno. Jis nebekvėpavo. Jo akys buvo plačiai išplėstos.

Jam buvo penkiolika ar šešiolika metų, kaip ir jai.

Jis gulėjo ant laivo denio. Vienui vienas.

– Meile mano...

Ji dejavo su kiekvienu iškvėpimu, ieškodama gyvybės kibirkštėlės jo akyse. Užgulusi berniuko kūną, spaudė delnais jo galvą. Jos širdis greta jo širdies plakė už abi, kraujavo už abi. Laivas sugirgždėdavo sulig kiekviena banga, bet nejudėjo.

– Meile mano...

Ji kalbėjo įsikniaubusi į berniuko kaklą: priekaištavo, meldė, apgailestavo, kaip daroma per amžius. Gniaužė jo pečius, trynėsi į plaukus.

Pamažėle ėmė alsuoti ramiau. Kalbėti mažiau. Žarijų paklotė buvo už kelių metrų, bet karštis pasiekdavo juos per variu apkaltą denį. Ji nutilo. Matyt, buvo deginama kedro mediena. Naktyje sklido smilkalų kvapas. Šita ramybė veikiausiai žada mirtį.

Atsimerkusi ir sukauptusi paskutines jėgas, išvydo lempą, švytuojančią toli tarp uolų. kažkas ėjo artyn. Ji atsiplėšė nuo kūno, kurį kaip patrakusi spaudė glėbyje, ir nusirito į šešėlį.

Praėjo kelios minutės.

Ji tyliai liejo ašaras ant sunertų rankų ir žiūrėjo į artėjantį vyrą.

Molo gale buvo ilgas tiltelis. Laivą nuo bangų saugojo miškas aptašytų ažuolų, stūksančių jūroje lyg kolonos. Senis užlipo ant

Prancūzų rašytojas ir dramaturgas Timothée de Fombelle gimė 1973 m. Paryžiuje, tačiau vaikystėje kartu su šeima nemažai laiko praleido Afrikoje bei vakarų Prancūzijos kaime žaisdamas miškuose ir statydamas spektaklius tėvams. Jo romanas „Perlo knyga“ 2015-aisiais „Elbakin.net“ buvo išrinktas geriausiu Prancūzijos maginės fantastikos kūriniu jaunimui. Tai poetiškas ir subtilus pasakojimas apie du pasaulius – mūsų, purtomą Antrojo pasaulinio karo, ir pasakų pasaulį, kuriame gyvos legendos ir burtai. Knygoje, skirtoje skaitytojams nuo dešimties iki šimto dešimties metų, dera stiprūs veikėjų jausmai, paslaptingi nuotykių, istoriniai faktai ir laki autoriaus fantazija.

Redaktorė **Danguolė Vanagaitė**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo **Andra Paplauskaitė**

Tiražas 1500 egz.

Išleido leidykla „Niekorimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Savo vaikams, kurie vakare parplauks valtimi, pastatę užtvankas tarp upelio vilkdalgių, jie pasakos karalysčių, panašių į jų karalystę, istorijas: istoriją apie katiną ir jo batus, apie mergaitę, pasislėpusią po asilo oda, apie išprotėjusį karalių. Bet mėgstamiausios bus iš tolimos karalystės, kur gyvena zefyrų pardavėjai, kur vyksta karai, kur po mediniais lieptais knibžda vėžiai.

Jošua Perlas atvyko iš pasakų ir legendų pasaulio, kuriuo Žemėje jau seniai niekas nebetiki. Ten, namie, jo laukia mylima feja, tačiau vaikinai nebegali rasti kelio atgal. Perlui lieka pažindintis su negailestingu Antrojo pasaulinio karo metų Paryžiumi ir susikurti naują gyvenimą senovinėje zefyrų krautuvėlyje. Kad prisiminimai apie gimtąjį pasaulį ir mylimą visai neišbluktų iš atminties, Jošua kolekcionuoja keistus radinius, įrodančius, kad kažkur iš tiesų egzistuoja stebuklai ir pasakiškos būtybės.

O tuo pačiu metu feja Olija ieško kelio į mūsų pasaulį...

